

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/59/2017
Identifikačné číslo spisu: 5114229069
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Danica Kočičková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5114229069.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. D., nar. X. X. XXXX, bývajúceho v K., zast. JUDr. Marekom Belkom LL.M, advokátom so sídlom v Čadci, F. Kráľa 1504, proti žalovanému X. P., nar. XX. X. XXXX, bývajúcemu v K., zast. JUDr. Michalom Kováčom, advokátom so sídlom v Žiline, Sládkovičova 9, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13C/277/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/299/2016 z 12. októbra 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom pozemku parc. CKN č. 3044 - orná pôda o výmere 915 m², zapísaného na LV č. XXXX pre katastrálne územie K..

2. Okresný súd Žilina (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 13C/277/2014-59 z 23. februára 2016 žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca dňa 11. 6. 1993 ako kupujúci uzavrel s X. P. ako predávajúcim Dohodu o kúpe, ktorej predmetom bol predaj a kúpa nehnuteľnosti špecifikovanej v bode I Dohody. Táto dohoda nebola „zavkladovaná“ a ani nebol v súvislosti s ňou podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, pričom už v tom čase platná právna úprava v ustanovení § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vklad do katastra nehnuteľností vyžadovala. Ďalej uviedol, že skúmal, či sú splnené zákonom predpokladané podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, tak ako to v priebehu konania tvrdil žalobca a dospel k záveru, že žalobcom tvrdený dobromyseľný vstup do užívania predmetného pozemku nebol preukázaný, a to predovšetkým v kontexte s vyššie uvedenou právnou úpravou. Konštatoval, že zistenie nedostatku dobromyseľnosti pri držbe sporného pozemku neumožňuje záver o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním, preto žalobu zamietol. Nad rámec uvedeného považoval za potrebné ešte zdôrazniť, že

žalobca nepreukázal ani svoje tvrdenie, že sporný pozemok užíval pokojne a nerušene od roku 1993 až do súčasnosti, teda viac ako 10 rokov, nakoľko bol účastníkom súdneho konania v procesnom postavení žalovaného, ktoré bolo vedené pred Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 10C/317/1996, kde mohol zistiť, že vlastníkom tohto pozemku je niekto iný. Pokiaľ ide o nevykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov - ohliadka na mieste samom, výsluch svedkyne U. a oboznámenie sa so spisom vedeným na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10C 317/1996, okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že tieto dôkazy nevykonal, pretože ich vykonanie by nič nezmenilo na jeho závere o absencii dobromyseľnosti žalobcu pri držbe sporného pozemku od jeho vstupu do držby až po súčasnosť (vydanie rozhodnutia súdu prvej inštancie).

3. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa žalobca odvolal. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 7Co/299/2016 z 12. októbra 2016 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa veci samej ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) potvrdil; vo výroku o trovách konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v uvedenom rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, na ktoré v dôvodoch svojho rozsudku odkazuje, pričom doplnil aj ďalšie dôvody, v rámci ktorých sa vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu. Zdôraznil, že okrem spôsobilého predmetu vydržania, základnými predpokladmi vydržania sú oprávnená držba a nepretržitosť tejto oprávnenej držby počas celej zákonom ustanovenej doby (§ 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo v danom prípade nebolo splnené, nakoľko pokiaľ sa žalobca ujal držby pozemku parc. CKN č. 3044 - orná pôda, zapísanom na LV č. XXXX pre kat. územie K. v roku 1993 na základe Dohody o kúpe zo dňa 11. 6. 1993, avšak v súvislosti s touto dohodou nebol vykonaný vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, tak ako to káže ustanovenie § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak žalobca objektívne nemohol byť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu dobromyseľný v tom, že je vlastníkom tohto pozemku „aj keď subjektívne mohol byť o svojom vlastníckom práve presvedčený“.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na ust. § 420 písm. f/ a na ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. V súvislosti s prípustnosťou dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., žalobca v dovolaní uviedol, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, pričom toto porušenie práva na spravodlivý proces spočíva v nevykonaní navrhnutých dôkazov a tiež v nesprávnom vyhodnotení predložených listinných dôkazov. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., žalobca v dovolaní uviedol, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nemohol byť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu dobromyseľný, keď sa v roku 1993 ujal držby na základe Dohody o kúpe zo dňa 11. 6. 1993, vo vzťahu ku ktorej nebol vykonaný vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

5. Žalovaný sa k obsahu dovolania žalobcu písomne vyjadril v podaní zo dňa 17. 2. 2017, kde uviedol, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné, pretože neboli splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania ohľadne žalobcom vymedzených dovolacích dôvodov. Pokiaľ ide o žalobcom namietané nevykonanie dôkazov súdom prvej inštancie a aj odvolacím súdom, žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že okresný súd nevykonanie týchto dôkazov dostatočne odôvodnil na strane 7, posledný odsek odôvodnenia rozsudku a odvolací súd v bode 7 odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu, teda aj s odôvodnením nevykonania žalobcom navrhovaných dôkazov. V uvedenej súvislosti žalovaný zdôraznil, že na strane žalobcu absentovali základné predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k spornému pozemku vydržaním, preto vykonávanie akýchkoľvek iných navrhnutých dôkazov nad rámec dôkazov už vykonaných by bolo neúčelné. Rovnako za nedôvodný označil žalovaný aj druhý namietaný dovolací dôvod a to, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 207/2005 pri posudzovaní otázky oprávnenej držby síce uzavrel, že pre oprávnenosť držby postačuje „domnelý právny dôvod“, avšak v danej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobca nebol a nemohol byť z objektívneho hľadiska dobromyseľný v tom, že predmetná parcela mu vlastnícky patrí.

Zdôvodnenie tohto záveru sa nachádza na strane 5 až 7 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, pričom okresný súd správne ustálil, že zistenie nedostatku dobromyseľnosti pri držbe sporného pozemku na strane žalobcu, už samo osebe nedáva základ pre konštatovanie vydržania vlastníckeho práva k spornému pozemku. V závere vyjadrenia žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol alebo aby ho - v prípade, že dospeje k záveru, že je procesne prípustné, ako nedôvodné podľa ust. § 448 C. s. p. zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

7. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. V predmetnej veci odôvodnil dovolateľ prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. tým, že okresný súd (s rozhodnutím ktorého sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil) nevykonal ním navrhnutý dôkaz na preukázanie nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k pozemku parc. ČKN č. 3044-orná pôda o výmere 915 m², nachádzajúcemu sa v kat. úz. K., a to konkrétne nepredvolal a nevypočul žalobcom navrhnutú svedkyňu U. Z., rod. P., dcéru pôvodného vlastníka prevádzanej nehnuteľnosti - X. P., ktorá bola prítomná pri podpisovaní Dohody o kúpe zo dňa 11. 6. 1993 a že sa nedostatočným spôsobom zaoberal s ostatnými dôkazmi, konkrétne s listinnými dôkazmi „Hlásenie zmien“ a „Čestné vyhlásenie“ zo dňa 22. 3. 2000, ktoré nesprávne vyhodnotil, čím porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal, že odvolací súd a) nevykonal navrhnutý dôkaz a b) niektoré z dôkazov, konkrétne „Čestné prehlásenia“ a „Hlásenia zmien“ predložené žalobcom nesprávne vyhodnotil.

15. Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyplýva, že nesprávne hodnotenie dôkazov samo osebe nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., lebo týmto postupom súd neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Navyše nevykonanie niektorých zo žalobcom navrhnutých dôkazov súd prvej inštancie (s rozhodnutím ktorého sa odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 2 C. s. p. v celom rozsahu stotožnil) na strane 7, posledný odsek písomného vyhotovenia rozsudku, odôvodnil.

16. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. bola aj ďalšia dovolacia námietka žalobcu o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom a to z nasledovných dôvodov: a) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/20123) zastávala názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

17. Po zistení, že konanie pred odvolacím súdom nie je postihnuté tzv. zmätočnosťnou vadou vyplývajúcou z ust. § 420 písm. f/ CSP, pristúpil odvolací súd - vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov vysloveného v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018, ktorým bol s analogickým použitím zásady lex posterior derogat legi priori prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 - k posúdeniu prípustnosti dovolania aj z hľadiska ďalšieho dovolateľom uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania, spojeného s právnym posúdením v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

18. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, rozhoduje odvolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených v dovolaní. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, či a ako dovolateľ v dovolaní argumentačne zdôvodnil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním vymedzenej právnej otázky. V danom prípade odôvodnil dovolateľ prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení

ktorej sa odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odklonil. Touto otázkou je otázka posúdenia dobromyseľnosti žalobcu - dovolateľa, teda otázka splnenia podmienok oprávnenej držby na strane žalobcu pri nadobudnutí vlastníckeho práva k pozemku parc. č. 3044 - orná pôda o výmere 915 m², zapísanom na LV č. XXXX pre katastrálne územie K. vydržaním. V súvislosti s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu poukázal dovolateľ v dovolaní na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 207/2005 zo dňa 1. 1. 2013, kde najvyšší súd síce riešil otázku dobromyseľnosti držiteľa, ale v inom kontexte a za iných skutkových okolností ako je prejednávaný prípad, pričom v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že: „Jedným zo základných predpokladov oprávnenej držby je dobrá vôľa držiteľa, že mu vec alebo vykonávanie práva patrí. Dobrá viera je psychický stav držiteľa; takýto držiteľ sa domnieva, že mu vec vlastnícky patrí, hoci v skutočnosti tomu tak nie je. Dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené a musí trvať po celú vydržaciu dobu. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery sú spravidla skutočnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia veci (práva) a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, t. j. tzv. titulu uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby). Oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci dôvod; postačí, aby bol daný aj domnelý (putatívny) právny dôvod. Pôjde však vždy o to, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu taký právny dôvod svedčí.“

19. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ dovolateľ v dovolaní označil ako rozhodnutie predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd pri riešení vyššie vymedzenej právnej otázky odklonil, rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 207/2005 z 1. 1. 2013, v ktorom je otázka splnenia predpokladov vydržania vo väzbe na splnenie podmienok oprávnenej držby riešená vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozsudku odvolacieho súdu vo všeobecnej rovine, resp. z odôvodnenia ktorého je zrejmé, že najvyšší súd pri rozhodovaní vychádzal z iných skutkových okolností zistených súdmi nižšieho stupňa, tak nemožno prijať záver, že odvolací súd sa pri riešení otázky splnenia podmienok oprávnenej držby na strane žalobcu - dovolateľa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, predstavovanej uvedeným rozsudkom. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že pokiaľ už v čase uzavretia Dohody o kúpe (11. 6. 1993) platila jasná právna úprava spôsobu nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam obsiahnutá v § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa znenia ktorého „ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, vlastníctvo sa nadobúda vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov (zák. č. 162/1995 Z. z.)“, tak nemohol byť žalobca pri nadobúdaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti špecifikovanej v petite žaloby dobromyseľný. Uvedený záver je súladný (korešponduje) s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v uznesení NS SR sp. zn. 4 Cdo 283/2009 z 27. októbra 2010, kde sa uvádza: „V zmysle ustanovení §§ 129 ods. 1 a 130 Občianskeho zákonníka oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Oprávnená držba popri všeobecných znakoch držby musí spĺňať požiadavku dobrej viery držiteľa, že mu vec patrí. Dobrá viera (ako predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec, pričom iba samotná detencia nestačí. Oprávnená držba sa musí opierať o právny titul a súčasne musí byť poctivá v zmysle existencie dobrej viery držiteľa. Len výnimočne sa môže zakladať na právnom omyle. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho právneho posúdenia právnych dôsledkov určitých konkrétnych právnych skutočností. Omyl vychádzajúci z neznalosti alebo z nedokonalkej znalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného ustanovenia zákona je omyl neospravedliteľný. Pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa totiž predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť. Odvolací súd rozhodol v súlade s týmto právnym záverom vychádzajúcim z ustálenej praxe dovolacieho súdu.“

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol, pretože dospel k záveru, že dovolateľom tvrdené predpoklady prípustnosti dovolania neboli v danom prípade (z vyššie uvedených dôvodov) splnené.

21. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle ust. § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.) teda, aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (6 Cdo 222/2016).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.